

Bilaga 4 till kommunfullmäktiges protokoll 2003-03-03 § 21**Svar på interpellation 2003:1 av Kristina Axén Olin (m) om ökad segregation**

Jag instämmer med interpellantens åsikt att blandade upplåtelseformer är en bra förutsättning för integration. Därför har den tidigare majoritetens ensidiga fokusering på en enda upplåtelseform – bostadsrätten – varit mycket olycklig ur ett integrationsperspektiv. Dessutom har den omfattande omvandlingen av kommunala hyresrätter till privata bostadsrätter i ungefär fyra fall av fem skett i attraktiva innerstadslägen. Detta har bidragit till att förstärka den segregation som redan tidigare har präglat de centrala stadsdelarna i Stockholm.

”Inslag av bostadsrätter och småhus skapar ansvarstagande och samhörighetskänsla” hävdar interpellanten. Skulle alltså ägandet vara det enda motivet för människans engagemang i det egna närområdet? Är ansvarstagande och samhörighet uteslutet i områden som domineras av andra upplåtelseformer än den privata? Här instämmer jag inte. Däremot är det givetvis så att förekomsten av blandade upplåtelseformer inom en stadsdel ökar förutsättningarna för att människor med skiftande sociala förhållanden och olika ekonomiska förutsättningar möts i vardagen, att deras barn leker och umgås med varandra på dagis och i skolan.

Bostadsomvandlingar och eget ägande är inte någon patentrösning när det gäller att öka graden av integration i ett samhälle. I själva verket kan omvandlingar skapa ökade motsättningar mellan individer och olika grupper i ett område, mellan dem som har råd att köpa sin bostad och också vill göra det, dem som känner sig pressade att köpa trots att de aktivt valt hyresrätten som bostadsform och, slutligen, dem som inte har ekonomiska förutsättningar att köpa och istället tvingas bli hyresgäster hos sina grannar. Just så har det sett ut i bl a Östberga, det område som interpellanten själv tar upp. Där var reaktionerna på den uteblivna omvandlingen mycket blandade. Somliga var upprörda och arga, andra var tvärtom mycket lättade över att slippa tvingas in i en viss boendeform.

Interpellanten har fel när det gäller påståendet att det som gjorts för att minska segregationen och utanförskapet i miljonprogramsområdena sällan eller aldrig har byggt på de enskilda individernas förmåga. Både kommunens Ytterstadssatsning och regeringens Storstadssatsning – två omfattande insatser som till stor del har berört Stockholms miljonprogramsområden – har mycket tydligt uttalade medborgarperspektiv. Själva grundtanken har varit att utgå från det interpellanten beskriver som ”de enskilda individernas förmåga”. Det är just det individuella engagemanget som har karaktäriserat arbetet i de många samrådsgrupper, arbetsgrupper, byalag och utvecklingsråd som bildats inom ramen för Ytterstadssatsningen. Det centrala politiska beslutsfattandet har begränsats till att ge de redskap som krävs för att de boende ska kunna genomföra sina egna idéer om hur just deras område ska kunna förbättras, fysiskt och socialt. Det är dock viktigt att understryka att insatser av den här typen kräver tålamod och ett långsiktigt förhållningssätt. Det tar tid både att utveckla arbetsformer som passar varje enskilt område och att hitta rutiner för en bra samverkan mellan den direkta och den representativa demokratin.

Stockholm den 13 februari 2003

Teres Lindberg (s)
arbetsmarknads- och integrationsborgarråd